ДЕЛТА ТЕ

14 октомври 2008 г., брой 1, сезон V, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

ЗА и ПРОТИВ

новия правилник

Кеймбридж изпити в нов формат 2

Германия през очите на ЕГ "Пловдив" 6

Урок по хоризонт и кръгозор 10

Last.FM - музикалната комуникация 14

Новият училищен правилник предизвика много противоречия, както между ученици, така и между учители. Но дали той заслужава критика? Да, вярно е, че има много спорни точки, които според много от учениците ограничават свободите ни, но има и такива, които са оправдани и нужни. Няма нищо нередно в това, стриктно да се следи кой кога отсъства и дали отсъства по основателни причини. Не е справедливо спрямо другите да отсъствам даден ден, защото имаме контролна по даден предмет, просто защото ме е домързяло да си науча. Наистина на всеки се случва да няма възможност да се подготви, но точно за това са седемте неизвинени. Когато толкова ти се наложи, просто бягаш от часа и се подготвяш за следващия.

Много врява се вдигна и около въпроса със забраната на цигарите. Може би малко хора знаят, но и в стария правилник пушенето беше забранено в самото училище и в целия район на гимназията. В крайна сметка, в много от най- развитите културно и икономически държави съществува частична или пълна забрана за пушене на публични места. Такива са Ирландия, Австралия, Германия, САЩ, Англия, Япония, Шотландия, Индия. А нали уж и ние се стремим към тях? Защо да не се преборим с този порочен навик? Всеизвестен факт е колко е вредно тютюнопушенето, както за пушачите, така и за хората около тях. Няма нищо лошо да ограничим този вреден навик.

Но какво му липсва на правилника? Несъмнено всеки е забелязал, че в него свободите на учениците само се ограничават, без да им се предоставят нови права. По- добре би било, ако нововъведенията имат и своя положителна страна. Целта на правилника е да стегне дисциплината и следователно чисто и просто да вдигне успеха на цялата гимназия. Защо тогава да не се поощрят тези, които спазват правилата, които получат най- високия успех? Трябва да се помисли по този въпрос, защото, ако освен забрани, има и нови свободи, възможности, придобивки, много малко ще са тези, които ще реагират остро срещу правилата.

Още по темата на страница 3

Как заедно да си вдигаме рейтинга?

Коментар върху нововъведенията от N ученичка от X клас

Всяко нещо е така. Изненадата на 15.09 - нови попълнения в правилника, ни държи вече месец, за което време чух доста коментари - включително епитета „шашмалогичен“ (???). Нищо не е перфектно, но нямаше да е лошо списъка с плюсове за учениците да се удължи малко, за да се почувстваме и ние стимулирани.

Не, не! Не говоря за бюджета на ЕГ-то! Веднага си помислихте, че за пари иде реч!!! За едното признание става дума. Английската е страхотно място и сред нас има страшно талантливи и отдадени хора. Лошото е, обаче, че те си остават като гаргантюи и пантагрюели в кибритена кутийка.

Случи ми се да посетя учебен час на малките ученици извън България. Учителката похвали едно момченце, че е спечелило конкурс за рисунка, и окачи копие на неговата работа на таблото в стаята им. Съучениците го аплодираха и си личеше, че и дребосъкът се радва на успеха си. Така по света формират съзнание.

Защо не е така и при нас, нищо че сме малко по- пораснали?! Например, получаваш грамота за N място по предмета X на дадено състезание и ксероксмен правиш едно за съответната стая, или тази на класа ти. Все пак си научил нещичко от учителя си в гимназията, похвалете се един друго пред останалите.

Някои учители го правят, някои ученици също - така си „вдигаме рейтинга“ един на друг; и лошо няма, но ще е още по-хубаво, ако се гордеем открито с постигнатото и зачестим подобни практики. Те вдигат самочувствието ни, което определено си има повече от солидно покритие.

Учат ни, че моралното удовлетворение е по- важно. Да, но когато ти се бъхташ, за да постигнеш нещо и след това не чуеш поне едно „Браво!“, ти докривява и се отказваш втори път „да се вържеш да постигнеш нещо“. Ледената стена от безразличие в училище, у дома и сред приятели наистина те смазва и ти отнема удоволствието да постигаш каквото и да било.

Когато се връщах на 15.09. с вратовръзката, на центъра на Пловдив ме спряха да ме питат от кое училище съм. Авторитетът у мен се обади и с доста гордост отговарях: „Английската!“. Искам тази гордост да се запази. Нека не забравяме, че учениците сме истинската реклама на ЕГ „Пловдив“ и я правим атрактивна за други не помалко талантливи хора. Ние сме историята ѝ и бъдещето ѝ.

Eerie Maverick

Кирковец на сянка не седи, кирковец сянка прави

Въпреки целия шум, който се вдигна около въвеждането на задължителните матури, те се състояха и бяха повече от успешни за учениците на ЕГ „Пловдив“. За пореден път зрелостниците защитиха училищното мото „Кирковец на сянка не седи, кирковец сянка прави“.

Средният успех на задължителната матура по БЕЛ е 5.76, което нареди гимназията в челната тройка на най-добрите училища в страната. Имайки предвид, че броят на учениците от ЕГ „Пловдив“, явили се на матурата, са 258 (над два пъти повече от тези от Американския колеж в София и почти три пъти повече от представителите на 73 СОУ), с гордост можем да заявим, че училището всъщност заслужено заема първото място.

Трябва да отбележим, че учебната година, предхождаща матурите, не бе от най-леките. Учителската стачка обърка програмата, както на учители, така и на ученици. От друга страна, абитуриентите бяха изправени и пред дилемата - зрелостен изпит или на море с класа. Все още ще погълнати от еуфорията около бала и раздялата с учители и съученици, дванадесетокласниците смело трябваше да се хвърлят във вихъра на изпитите - не само зрелостни, а и кандидатстудентски.

Изпитанието за випуск 2008 премина повече от успешно, но то тепърва предстои за тазгодишните дванадесетокласници, за нас единадесетокласниците, а и за всички останали ученици на гимназията. За щастие, графикът за матури 2009 е изготвен и публикуван. Поправена е миналогодишната грешка и всички завършващи ще са положили зрелостния си изпит до 1 юни. Под въпрос обаче все още остава задължителната матура по математика. Въпреки очевидното нежелание от страна на учениците, въвеждането и изглежда само въпрос на време.

Мая КУМАНОВА

Кеймбридж изпити в нов формат

Напомняме ви, че сертификатните изпити на Кеймбридж за явяващите се на декемврийската сесия са с променен формат. Ето кратко описание на новите формати на изпитите:

FCE

Датата на изпита е 6 декември 2008 г. Изпитът се състои от 5 части - Reading, Writing, Use of English, Listening, Speaking. Всяка една от частите оформя 20% от крайната оценка.

Частта за четене (Reading) се състои от 3 части с продължителност 1 час. В първата част - multiple choice - кандидатите трябва да изберат верния отговор от 4 опции. При втората част - gapped text, се тества способността на явяващите се да разпознават структурата на текста като попълват празните места в него. При multiple matching кандидатите трябва да умеят да извличат информация от посочените редици текстове.

При частта за писане (Writing) няма промяна на формата. Времето, с което разполагат явяващите се, е 1 час и 20 минути, като те трябва да пишат по посочена и избрана от тях задача. Изискването за думите в есетата остава същото - 120-180 думи.

Use of English се състои от 4 части, в които кандидатите трябват да попълват пропуснати думи в текста, като избират от 4 възможни отговора, да попълват и съответно да образуват такива по дадена основа, да умеят да трансформират изречения.

При Listening и Speaking частите няма промяна. Кандидатите разполагат съответно с 40 и 14 минути, като трябва и при двете части да изпълнят по 4 задачи.

CAE

Датата на изпита е на 10 декември 2008 година. Състои се от 5 части, които се припокриват с тези на FCE - Reading, Writing, Use of English, Listening, Speaking.

Промяната в първата част е явяването на втори Multiple choice на мястото на Multiple matching. Броят на въпросите вече е фиксиран - 34.

Времето на Writing секцията е 1 час и 30 минути. 2-те секции се състоят както преди от част със задължителен и избираем компонент. Но броят на думите е различен - 180-220 за Part 1 и 220-260 за Part2. Part 1 ще включва писането на article, letter, proposal и report, а в Part 2 са добавени essay и review.

Значителна промяна има при секцията Use of English. Времето е съкратено на 1 час. Частта се състои от 6 компонента като Multiple choice - cloze, и Word formation остават същите. Въведени са 3 нови компонента - Gapped sentences, Key word transformations. При Gapped sentences трябва да се напише дума, която да съответства на празните места в 3 изречения, като за всяко думата е една и съща. Key word transformations е трансформация на изречения. Изпадат error correction, register transfer и gepped text.

При Listening секцията времето е съкратено на 40 минути, Part 1 вече е Multiple choice, а Note taking изпада. При Speaking секцията частта, в която кандидатите трябва да си задават въпроси, е премахната.

Делта ТЕ

ЗА и ПРОТИВ новия правилник

Ето и мненията на няколко ученици относно нововъведенията

(продължение от 1-ва страница)

1. Смятате ли, че новият правилник е приложим?
2. Има ли наистина нужда от новите правила?

1. Нито учениците ще спрат да носят дрехи, които са без вкус, или показват някакви предпочитания, нито ще си крият чувствата по коридорите. А това, дали някой пуши или не, си е негово решение. Но все пак правилата би трябвало да се спазват ;)

2. Може би има нужда от нови правила, но те трябва да са по-смислени, а не просто измислени, за да има такива... Някои казват, че правилата са направени, за да се нарушават. Няма смисъл със създаването ние да предизвикваме нарушаването им. Наистина, трябва контрол, но идеята е да се измисли най- правилният и подходящ начин за упражняването на този контрол.

1. Новият правилник би бил напълно приложим. За това са нужни хора, достатъчно хора, които да съблюдават за спазването му. Със сигурност ще е по-добре, ако се спазва, защото поне тоалетните ще бъдат почистени от дим. Това е главният недостатък на нашата гимназия и нещото, което най-много разваля имиджа ни. Но, в крайна сметка, трябва и пушачите да имат някакви права: не им отнемайте лавката... Нали правилата са ни като по света - навсякъде има място, отделено за пушачи, защото това не е някаква нова привичка на хората, то съществува от много време. Трябва да се лансират и тези хора по някакъв начин.

2. Бих казал, че някои от тях са доста крайни, но пък има и важни. Може би някои от наказанията трябва леко да се смекчат с цел проверяване на личното самосъзнание и възпитание на един човек. Все пак всеки казва „Езиковата гимназия е едно от най-елитните училища..." Нека не нарушаваме изградения от поколения наред авторитет. Както казах, нужно е само малко самосъзнание. Тогава няма да има нужда и от правила.

1. Смятам, че новият правилник е приложим, но до определена степен. Не ми харесват точките за облеклото, което е определено с критерия „с вкус". На практика това условие е неизпълнимо (всеки има свой си вкус), пък и не виждам по какъв начин облеклото може чак толкова да попречи на учебния процес.

2. Наистина, имаше нужда от някои правила (като това за тютюнопушенето например, все пак сме на обществено място), но други (като тези за отсъствията и бележките) според мен са доста педантични. Достатъчно си беше наказанието за петте отсъствия, а и едва ли ефектът ще е много голям.

1. Де факто, той не е нов, просто е старият пренаписан. Да се замислим тогава дали старият беше приложим.

2. Ами да, очевидно е имало, след като са били написани. Доколкото знам, всяка точка от правилника е оправдана с конкретен случай, за да не се повтори пак. Но дали те ще променят нещо, си е съвсем друга тема. :P справка: въпрос1/отговор 1

1. Ако е приложим, не смятам, че учениците и учителите ще започнат да го спазват в близкото бъдеще. Сигурно ще мине един определен период от време, преди да започнем да го спазваме.

2. С новите наказания и изисквания не съм много съгласен. Според мен някои от тях са прекалено строги, но най-неприятно ми се струва намаленият брой на извинените отсъствия от 180 на 100, защото миналата година може би 40% от класа ми бяха направили над 100. А все пак на всеки му се случва да отсъства по някакви причини.

Георги МАНОЛОВ, 11-е

Стресът - врагът в сянка

Внимание, дванайсетокласници, кандидатстудентската кампания започна! Но сто на сто вие вече го знаете. По коридорите все повече се виждат хора, които разнасят теми по химия и биология и ги повтарят трескаво, докато запомнят всяка дума. Други пък неистово пишат съчинения и резюмета или решават задачи. И ще става по-зле. Тепърва паниката ще ни завладее преди матурите и всякакви други изпити. Тогава определено се очакват нервни кризи, недоспиване и голяма доза масова психоза. Естествено, цената си заслужава, битката за мечтаното бъдеще е от епичен мащаб. Но, без да го съзнаваме, плащаме и данък - нашето здраве, защото стресът го прояжда като ръжда.

Стресът, най-общо, може да се определи като състояние на силно нервно напрежение, предизвикано от отрицателно физическо или емоционално въздействие (като в психологията той има много по-широко значение). Той води до повишаване на секрецията на хормоните на стреса, които дават необикновена енергия и издръжливост в опасни или напрегнати ситуации. Например, ако трябва да научим уроците от цял раздел за контролното в понеделник, както често се случва. Това е почти непосилна задача, но ужасът от идеята, че ще се провалим, ни прави необикновено ефективни за кратко, но и предизвиква множество странични реакции в дългосрочен план.

Едни от най-разпространените признаци за това състояние са сухота в устата, изпотени, треперещи ръце, сърцебиене, стягане в гърдите, пристъпи на паника, отслабване на имунната система, нарушения в хранителния режим. Стресът се проявява на емоционално ниво като тревожност, депресия, гняв, избухливост и вътрешно напрежение. Наблюдават се промени в поведението като промени в апетита, в съня, нарушения в концентрацията, лесно забравяне. Ако човек е продължително изложен на високи нива на стрес, това може да доведе до по-сериозни увреждания. Стресът причинява язва на стомаха и на дванайсетопръстника, високо кръвно, диабет, астма и алергии, инфаркти, множествена склероза, а може би дори рак. Според едно проучване, стресът на работното място стои в основата на 90% от заболяванията, а според сп. Epidemology, жените, подложени на хроничен стрес, с 30% по-често заболяват от рак на гърдата в сравнение с онези, чиято работа не е съпроводена от това.

Но как можем да се справим с това, след като постоянно сме притиснати от срокове и милиард задачи? Звучи сюрреалистично да загърбим отговорностите си в годината, която ще определи посоката на остатъка от живота ни, за да се отдадем на дзен-медитация. Но ключът към всичко е в мярката. Може би след две кафета и половин шоколад ще издържим контролното в понеделник, но после обезателно ще се уредим с главоболие и остър глад за сън, който ще ни извади от строя до края на седмицата. Необходимо ли е да причиняваме това на тялото си? За да се справим с щурия си график, трябва да внесем ред в хаоса и определено да оставим време за почести разходки, хубава музика и спокойствие. То определено е застрашен вид напоследък, от нас зависи да не се превърне в изчезнал.

София КАРТАЛОВА, 12-з

Smalltalk, който може да те изкара извън нерви

И ето още веднъж се изтърколи като напомпена гума, пусната по хълмче, и това чудесно слънчево и лудо лято. И се връщаме в тъмното страшно място, наречено ЕГ „Пловдив", и ни посрещат усмихнати с една купчина входни нива. И както си седиш в час, зяпаш замечтано през прозореца и се сещаш колко си се смял на нещо, пикантните ти преживявания от лятото или просто мързелуването. И се усмихваш. Това е - свърши. С тези неща ще запомниш тези 2 месеца и половина, но така ще ти се иска пак да си там и отново да преживяваш всичко това, дори и да означава да се бъхтиш на лятната работа. Някои мелодийки са останали в главата ти и не могат да излязат оттам. Но вече е тъмно, студено и много по-трудно. И в този момент се появява един още по-ужасен кошмар, който помрачава живота ти напълно.

Сядаш на някоя маса пред „Хари" съвсем невинно и се появява някой познат или съученик, и за да може да запълни неудобното мълчание, пита, полуусмихнат: „Ей, братле, как беше лятото?", или пък „Ех, пак почнахме даскало", а може би и „Беше ли някъде тази ваканция?". Аз имам намерение, след като чуя нещо такова за 10-ти път, след 15-тия просто да си замълча и да не отговоря. По-добре ще е, отколкото да дам сила на емоциите си и да го цапардосам с обувката си и после да го налагам с чантата, и накрая да реша да си пиша домашното върху гърба му.

Отначало е добре, хората проявяват любезност, и аз правя така, но, скъпи читатели, имам предложение. Защо просто не се усмихнеш на човека срещу себе си и не го питаш каква е най-голямата идиотщина от лятото, за която може да се сети. Или пък не му предложиш игра на карти или разговор за нещо друго, което става през годината? Защо не поемеш инициативата и не почнеш да разказваш за онова супер парче от еди-къде си. Моля ви от сърце, не измъчвайте съучениците си с въпроса „Какво прави лятото?". Аз бих казала „...много неща...", но моля те не ме карай да се сещам за всичко и да изброявам, това си е чисто мъчение. И тази молба би трябвало да е по-универсална. Глупаво е след всяка ваканция да обясняваш в автобуса какво си правил. Трябва ли, когато тръгнеш с някого, да разказва на всички как, какво и защо е станало? Най-малкото, не е на никого работа.

Моите предложения за разговори: времето, музика, разпадащият се автобус, лелката от лавката, формула, футбол, бла-бла, общи познати, магарето, което е минало през игрището, страхотни лосиони против акне, странната миризма в съблекалните, следващата ваканция, (за момичета) разпродажби, някой, който ви дразни, крокодили, хлебарки, пингвини, гущери, курсове по кормуване, някой зъл човек или просто един хубав, вкусен, голям тостер. Ето, сега не е нужно да се замисляш, за да имаш тема за разговор. Но моля те, само не „Как беше ваканцията?". Не, честно, ако го чуя още веднъж, ще се удрям до смърт с тухлата по история! Защото все пак най-важното е ти да си си прекарал супер, нали?

Ралица, 11-ж

Отворете си очите рано сутрин

(специално за първата смяна)

Всяка училищна сутрин се сблъсквам с един и същи феномен, каращ ме да тъна в недоумение. Рано сутрин е, часовникът изсвирва оглушително и за кратките десет секунди, повтарящи се всяка божа сутрин, ми се иска да го потроша в стената и да продължа сладкия си сън. Е, да, ама не се получава точно така. Точно преди да осъществя намеренията си, осъзнавам, че всъщност будилникът е джиесемът ми ...

С огромно недоволство се излюпвам, имам половин час време за следните дейности: да реша какво да облека, действително да го направя, да навра няколко тетрадки, химикал, молив, линия и учебници в раницата, да поискам джобни, да хапна нещо, да пийна кафе (на крак, естествено, нямам време да се насладя на вкуса на каквото и да било), да се обуя (повярвайте ми, в сънено състояние това отнема много време, обикновено защото обърквам дясната и лявата обувка) и да изляза от нас.

Е, има много по-приятни начини да прекарвам сутрините си, осъзнах наскоро. И затова в продължение на една седмица започнах да изпитвам възможностите за разсъняване, които ми предоставяше светът...

Възможност ПЪРВА

Кафе. *Това е най-простото, най-лесното, но и изискващото най-много време. Защото в този случай не говоря за изпиването на чашата кафе надве-натри, а за истинската наслада от сладко-горчивия вкус на кафето.*

Като начало трябва да разберем защо действа. Кофеинът стимулира съдодвигателните зони в главния мозък, ускорява съкращенията на сърцето, а ароматът му е способен да подпомогне борбата на организма срещу рака и сърдечносъдовите заболявания. (Не е тази статията, в която ще разберете защо не е полезно да пиете кафе, такава вече имаше миналата година.)

След това трябва да разберем как да го пием. Всеки е със своите предпочитания както за начина на пиене, така и за отделеното време, вкуса, силата на аромата и вида на напитката. Аз лично обожавам да пия чисто кафе с много (ама наистина много) захар, в немного голяма доза, седнала на терасата и наблюдаваща небето сутрин. Отнема ми от 10 до 20 минути, за да изпитам истинското удоволствие. Но си заслужава, после се чувствам ободрена и съм готова за поредния ден, бил той учебен, или не.

Така че - кафето се пие за кеф, а не по задължение. Ако смятате механично да повдигате чашата, заминавайте в армията. Или по-добре надолу по статията.

Възможност ВТОРА

Банята. *Още със звъненето на будилникът се навирам в банята, пускам душа - първоначално топла, после все по-студена и по-студена вода и се наслаждавам. Всеки се чувства пъти по-добре, след като излезе от банята. Сякаш спускащите се по тялото ти капчици вода отмиват не само мръсотията и праха (полепващи по нас ежедневно, да не кажа и ежечасово, все пак живеем в ужасно замърсена обстановка), но и умората, и всички негативни емоции. В нашия случай водата не отмива нищо - но студът засилва рецепторите ни, усещанията се изострят и за секунди се чувстваме освежени.*

Може да попитате - след като действието на студената вода е толкова добро, защо не се хвърлим направо под ледения душ. Еми, ако имате нервите на полярна мечка, може и това да направите. Все пак се съобразете със спящите си родители и не пищете... твърде силно ;)

Възможност ТРЕТА

Тази обаче изисква около половин час време, макар че лично на мен ми се отразява най-добре. Когато звънне будилникът, нахлузвам анцуг и излизам навън. Да, малко ми е студено, но след третата обиколка на блока не го забелязвам вече. Става ми приятно. Не само съм задвижила мускулите на тялото си по най-естествения за тях начин, но съм и подсилила оросяването на мозъка. Нещо, което нито една от другите възможности не може да предложи.

За някои хора това е твърде стресиращо - не само че изисква много време, но и изисква резки и навременни реакции. Не е добра идея да го правите през зимата, обаче. Защото може да ви дават по новините... в емисия „Изчезнали“.

Възможност ЧЕТВЪРТА

Има хора, които по цял ден слушат музика. Или поне във всеки възможен момент. В това няма нищо лошо; и музикалната индустрия трябва да се развива. Та тези хора нагласят будилника (добре де, джиесема) да звъни с любимата им песен. Е, вместо да изключват телефона (уча се от грешките си, мдам) могат да изслушат песента. Ако знаете текста, дори може да започнете да си припявате. Отделете си време да я чуете два пъти, този път обаче дивейте - танцувайте из стаята, подскачайте на леглото, правете се, че свирите на китара, жестикулирайте... Може да ви се струва смешно, но ако го опитате, ще се уверите каква добра работа върши.

И все пак, тук също си има препъникамъчета. Трябва да внимавате както с резките движения (в сънено състояние човек рязко се усеща, докато не е счупил някоя ваза) и децибелите. Не вдигайте съседите на балон, за да не се наложи да се разправяте с целия блок... Или поне с долните два етажа.

Възможност ПЕТА

Това е най-малко работещата от всички споменати дотук, защото върши работа само при хора със силно развито чувство за отговорност. Става въпрос да си оставите някаква важна работа за вършене - например да си научите по някой предмет, да си напишете домашната (или да я препишете отнякъде, това не е от значение, пак си е труд), да почистите или нещо друго. Тук не се прилагат другите опции, защото те само разконцентрират. Събуждането трябва да е плътно придружено от залепването за бюрото. И въпреки че в началото работата върви мъчно и трудно, с малко повече усилия колелото лека-полека се завърта, при това с много по-бързо темпо, отколкото сте си представяли.

Тази опция изисква не само време, но и възможността да приемем, че има не мальк вариант да отидете на училище без домашно (подготовка за контролно или, не дай си Боже, класно).

Толкова успях да открия за пет учебни дни. Сигурно има още възможности, всяка по-добра от механичното изпълнение на задълженията рано сутрин. И макар първата смяна да започва твърде рано за повечето от нас, ние сме длъжни да се съобразяваме с правилата. А за да върви работата по-леко, най-добре е да се влага лично творчество.

Виолета ИЛИЙКОВА, 11-в клас

Да прескочим трапа

По принцип пеш от Централна гара по „В. Априлов“ до ЕГ „Пловдив“ се дотътрям за 45 минути. Но на 15.09. реших по изключение да използвам градски транспорт - автобус 222. Напълно съзнателно се обрекох на 90- минутно пътуване в претъпкана консерва, припомних си нервозните шофьори и кондуктори, а и се излъгах да се оръся 0,40 ст. - не че е толкова много, но просто не отговаря на очакванията на цивилизованата личност.

Началото на пътуването си го спомням смътно по две причини: 1) отсъствието на O_2 в автобуса и съответно в мозъка ми; 2) гъстотата на пътуващите, които забравихме, че понятието „лично пространство“ съществува.

Когато вече имах звук и картина, се намирахме някъде на моста, обградени от коли, които, макар че това е първият учебен ден, използваха клаксоните си като за абитуриентска. В хубавите приказки точно в моментите на пълно отчаяние се случва чудо и всичко си идва на мястото. Приказки в България няма, но фантасмагории и зли герои - дал Господ!

В нормалния свят ФАКТОРЪТ МОБИЛНОСТ е от най- голяма важност в големия град, където си затрупан със задачи и времето е пари + усилия. Инфраструктура, превозни средства, места за паркинг/колоездачи/отдих са предвидени навсякъде и се поддържат. Гражданите не се тормозят и не си съсипват деня още преди да са стъпили на работното си място. Смятам, че Пловдив заслужава адекватно внимание като уникален културен център за България и Европа, или че поне не заслужава управляващите си. Браво и на нас, пловдивчани, че сме толкова търпеливи да ни тъпчат вече и в обществения транспорт.

Както и да е, да се върна на моята история: накрая позакъснях с час и половина за започването на новата учебна година, но съм оптимист: поне пристигнах без нужда от спешна медицинска помощ!

Тази ситуация беше реалност за много от нас на 15.09. и е вече кошмар за първа смяна сутрин и втора смяна вечер вече втора учебна година. Идвайки да се запишат миналата година, зайците не само носеха цвете и си вземаха вратовръзката, а и доказваха зайковщината си, като прескачаха ровчето пред ЕГ-то. Първоначално за това ровче се чуха теории, че ще обявяваме независимост, че са окопи, или ще се издига крепостна стена!

После, като дойдоха тракторите и си останаха, разбрахме каква е идеята на тази кртовщина. Не обвиняваме нито някой от училището, нито хората, които работят почти непрекъснато на терена, нито пък Майката Природа, че плочата под булеварда е неподходяща. Нека един недъг на нашето общество бъде назован. Нека се чувства виновен (доста се съмнявам) онзи мъдрец, който назначи толкова мащабен ремонт на ЦЯЛО ПЛАТНО от жизненоважна пътна артерия, която е изключително натоварена и от нейното функциониране зависи работата и обучението на 3000 пловдивчани. Чудя се кой ли е кръстил булеварда толкова точно - България!

Учебната 2009/2010 прескачаме обновената ограда (да ни е честита!) и така ще правим, докато не се ориентираме, че по пътечката е по-човешкият начин за достигане на училището. Но все пак - трябва да прескочим трапа!

Eerie Maverick

Германия през очите на ЕГ „Пловдив"

Praemienprogramm - Kurse zur deutschen Sprache und Landeskunde 16.06.2008 - 06.07.2008

Това е името на програмата, която „изпрати" Любомира Тошкова и Тодор Начев от 12-б клас (тогава единадесети) на триседмичен курс в Германия. Двамата ученици от нашата гимназия спечелиха стипендията през месец април. Тя е отпусната от програмата PAD, към която работи и нашето училище, и по-точно класовете с DSD. В България има 33 училища с такова преподаване на немски, от които бяха избрани 12 души - трима от Стара Загора, един от Пазарджик, един от Варна, четирима от София, Любомира и Тодор. Дванадесетте ученици прекараха трите седмици (от 16.06 до 06.07 т.г.) в приемни семейства, ходиха на училище с новите си „братчета и сестричета", посетиха забележителности, запознаха се с културните, исторически и икономически особености на региона. По техните думи - впечатленията са ги „залели"!

Аз посетих град Uelzen, Niedersachsen, 80 километра южно от Хамбург. Живях при приемно семейство, ходих на училище почти 12 дни (без почивните и екскурзията в Берлин). Любомира и аз имахме наистина невероятен шанс да станем част от културата на обществото, да го почувстваме, да общуваме с много хора от това общество и за кратко време да станем част от него. Посетихме и много културни забележителности в Берлин, Хамбург, Юлцен и Люнебург, градове с наистина дълга и забележителна история. Специално Берлин според мен е 3D автентичен учебник по история. В следващите редове ще се концентрирам върху някои впечатления. Не е възможно в ограничен обем да се пресъздаде всичко, а така бих искал.

„Немците са много дисциплинирани, праволинейни, спазват всички правила, не хвърлят боклуци по земята и са точни до секунда. Немците са дебели и не могат да се веселят като нас, купоните им са ужасни и са много студени. Немците не могат да пият..." Това са част от клишираните изказвания, плод на нашите предразсъдъци, подобни на „гърците са хитри и подмолни, англичаните са студени сноби...", които са безброй. Всъщност всички, с които се запознах, бяха невероятно мили и услужливи. Когато срещнеш някого, виждаш усмихнат човек, на когото му е изключително приятно да общува с теб, не те занимава с личните си проблеми от сорта на „Леле, днес каква двойка получих!", а обръща внимание на личността ти. Няма значение с какво се занимаваш и дали се занимаваш въобще с нещо, той уважава избора ти и преди да реши, че не иска или иска да продължи да контактува с теб, те изслушва внимателно. Внимателното изслушване е много характерно за разговор с германец. Това не значи, че те оставя да говориш до безкрай, а че следи мислите ти, можеш да се изразиш спокойно. След известно време човек свиква с това и дори му доставя удоволствие.

Колкото до дисциплината - в гимназията например беше забранено пушенето. За разлика от положението при нас, при тях беше оградена територията на училището с бяла линия, и учениците, които имаха 18 години, можеха да пушат извън нея. Това важи за всички правила. Виждаш знак за забрана на паркирането, а след стотина метра места за паркиране.

Закъсняваш или човекът, с когото имаш среща, закъснява с малко. Посреща те усмихната физиономия, пита те дали всичко е било наред и разговорът не протича в оправдания, а за това, за което сте се срещнали. В началото, естествено, си мислех, че всички са престорено любезни. Най-интересното беше, че отношението им се запази такова до края, та дори и някои станаха по- учтиви. Изводът, който си направих, беше, че не навсякъде битува моделът „Дай да се покажем колко сме мили пред чуждите хора."

По подредените улици и дребно павираните тротоари с различен цвят за зоната за колоездачи имаше фасове и боклуци. Естествено, много по-малко от тук. Разликата е просто в по-честото почистване на улиците и парковете. Както и на сградите. Забележете - Централна автогара в София - нова сграда, стъклена, само че стъклата са прашни... Да не говорим за Централна гара Пловдив и за влаковете. И те имат стари влакове, само че хората ги пазят, чисти са и ги обновяват и поддържат. В момента новите ни влакове „Сименс" приличат на старите, само че са с нова форма...

Когато бях на празника на Юлцен, се срещнах с много хора на моята възраст. Тук трябва да кажа, че се чувствах като в България. Учениците в България и Германия си приличат. Та дори и ми се случи моят „брат" да ме извика, за да пийнем по малко зад едно училище с негови познати. Представете си - „Савой". Всичко това беше придружено от много музика. Само попфолка го нямаше. Та дори и наденичките бяха като кебапчета. Ако не друго, правят същите петна като мазните изкушения на бирфеста в Пловдив. С тази разлика, че на другия ден нямаше и спомен от целия празник. Най-интересното беше, че бяха докарали една огромна купчина сняг, и това по средата на лятото, с който децата (и ние) си играеха.

Колкото до физиологичните им особености, немците са си напълно нормални. Има и красиви, и не чак толкова красиви хора.

Животът им се различава доста от нашия, защото живеят много спокойно. Не се притесняват за най-обикновени неща, които на нас ни липсват. Освен това е забележително колко много култура има в техния живот. Вървиш си по улицата на Юлцен и виждаш обрисувани камъни, които ти стоплят бързо-бързо душата. Оказва се, че това са произведения, които са на известна художничка и не са въобще евтини. Най-интересното беше, че може би заради наивното си мислене никой не се беше сетил да си напише името с маркер или спрей върху тях.

Училището също е много важен фактор. За разлика от нашата образователна система, тяхната не е централизирана и имат много проблеми с уеднаквяването ѝ. Т.е. те отиват натам, откъдето ние се връщаме.

Продължава на страница 6

Въпреки че в началото сякаш не ми се ходеше, си прекарах наистина страхотно. Още от летището в София започна серията загубвания на ръководителката, изпратена с нас - впоследствие започна да ни изглежда забавно (на цялата група), но тогава доста ни смущаваше фактът, че предстоят три седмици с нея. Хората от самата група се оказаха много готини и адски много ми липсват сега.

Тодор и Любомира

Когато пристигнахме и моето немско семейство ме взе, си мислех, че никога няма да успея да си намеря къщата, ако трябва да се прибера някой ден сама дотам - еднакви къщи, еднакви улици...

Тъжно ми е, като се замисля за разликата в стандарта на живот - „работническата" класа в Германия живее по-добре от повечето сравнително заможни семейства в България. Животът там е спокоен, твърде спокоен според моите представи - придържат се към правилата, учат, работят и само понякога намират време да се позабавляват (добре че бях аз, та да им разнообразя ежедневието). Трябва да призная, че немската кухня е ужасна - тъпчеха ме със сандвичи сутрин и вечер, а понякога за разнообразие на обяд имаше готвено - в 50% от случаите Wurst! Първата седмица най-големият недостатък, който намирах, беше водата - пият или силно газирана минерална вода, или минерална вода с вкус (ябълка, ягода, боровинки,банан... блях)!!! Храната си я носят в училище в кутийки - няма лавка, нито нищо - само една столова и едно кафене, във всяко от които има съвсем малък избор.

Училището беше около 5 пъти по-голямо от нашето. Имаше си специално съоръжение на стълбите, предназначено за инвалиди, и нещо, което изуми цялата група - а именно линията, прекарана на двора на училището, зад която учители и ученици имат право да пушат на спокойствие, без да нарушават правилници и разпоредби! Преобладаваше емовско население с тенденция към вдигане на яката в стил „Граф Дракула"... Всяка сутрин, като се качвах в училищния автобус (имат си и такова чудо), се чувствах като индианка - единственият човек в целия автобус с тъмна коса и тъмни очи, ама за сметка на това пък обирах точките.

И наистина, това, което учим в часовете по немски за опазването на околната среда - отношението на германците към тези идеи - е абсолютно вярно. Веднъж пътувахме нанякъде с колата и спряхме само защото някой си беше изхвърлил шишенцата на улицата и моята немска майчица реши да ги вземе (е, дават и по 50 цента за всяко, което си е голяма далавера). Карат адски много колело... направо им е като втори чифт крака, прекалено много го използват. А това вече изобщо не беше приятно за човек като мен, който не е карал от 8 години. Първия ден, като се качих, завърших разбита в едно дърво, с леко изкривено кормило, сининки от врата надолу и по целите ми задни части. Скоро паднах втори път, но последният беше най-запомнящ се - от доста високо, разбира се, в коприва, с непокриващи цялото тяло дрешки...

Направи ми впечатление широкият избор, който им е предоставен по отношение на дейности в свободното време. При повечето хора беше ездата. Всеки ден ходехме до конюшните, за да тренират, да помагат по някакъв начин в работата там - почти като в австралийското сериалче, въртящо се по „Халмарк". А конете са невероятно красиви и добре поддържани (нищо че аз пак пострадах - ухапа ме пони по корема!?).

От цялата програма най-голямо удоволствие ми доставиха шоуто „Stars in Concert", вариетето „Theatersport Berlin" и мюзикълът „Heisse Ecke 24", които посетихме в Берлин и Хамбург. Бяха наистина на ниво! Освен това, навсякъде има барове и сервитьори, в случай че човек ожаднее - и е съвсем в рамките на приетото да се пие бира по време на представлението!

Бяхме още в немски затвор, в съда (съдебните процеси, на които присъствахме, бяха наистина забавни), и в кметството, където по средата на двучасовия разказ някои хора леко заспаха.

Общо взето, най-изнервящото и същевременно най- забавното беше пътуването - смяна на метро, стълби, тичане, стълби, смяна на метро... двуетажното влакче и т.н. в същия дух.

Последният ми ден в Германия беше наистина уникален! Моето Gastfamilie беше решило да ме изненада и до последния момент не ми казаха къде отиваме - събудиха ме в 7 часа сутринта и когато ми казаха, изпаднах в екстаз. Прекарахме цял ден в Heide Park Soltau (голям увеселителен парк) и след като се качих на всичко най-страшно, си тръгнах с най- ужасното главоболие на света, със синини, изгоряла - но най-щастливият човек.

През цялото време всичко вкъщи адски ми липсваше - семейство, приятели (които ходиха на July morning без мен и не ми направиха втори!), дори боклукът по улиците. А когато се прибрах и се наситих на еднообразието, ми се прииска отново да съм там и да ми остават още 3 седмици!

Любомира ТОШКОВА, 12-б клас

Breaking Stereotypes

Name:
Barbara Kountouzi
Date of birth:
18.10.1974
Place of birth:
Thessaloniki, Greece
Education:
B.A. American College of Thessaloniki
Master's in Library Information Science, Drexel University, Philadelphia, PA
M.S. Information Systems, Drexel University, Philadelphia, PA
Ms. Education, University of Pennsylvania
Hobbies/interests:
Argentine tango, walking/dogs, cafes - talking to students?

Barbara is our brand new English assistant teacher. She won a scholarship from Fulbright foundation and will be here until June.

She reveals something more about herself, her plans for this school year and her willingness to help students at any time.

- Tell me something more about your life before you came here.

- I was born in Greece, then I moved to the United States. My father was there originally so I went to live with him when my mother died. I was fifteen when I first got to the States and then I started visiting my father back and forth because I needed to finish my education. At first I wanted to do my Bachelor's at the States but then I got a scholarship at the American college of Thessaloniki and decided to finish there. And then I went to USA for good for my graduate studies.

- Have you been here before?

- I was here in 1991 which from what I hear was a very hard year for Bulgaria and of course my impressions were totally different. I came with a team of judo for a tournament (that was one of my interests in my wild youth). It was just horrible, there was no food. It's very funny because now when I'm telling my friends I'm coming here, they keep telling me: „Make sure you take enough food" and I'm like „It's not 1991 anymore!" You know, people form an impression and then it takes a lot of time to change it.

- So, you came here through the Fulbright foundation. How did it happen?

- Well, I finished my dual Master's and then I got this job at Penn (University of Pennsylvania). I worked at a library and my official title was Education coordinator. I had to deal with the educational program at the medical library - teaching classes there, such as database searching, various resources, etc. At some point my boss said „Okay, since you are the Education coordinator, why don't you take some classes at the School of Education here at Penn. I said it was a wonderful idea. If I did that and if I worked I might as well get credits. In the US you can't just take classes on a graduate level, you have to enroll in a program. So I got into this Master's. I had looked at Fulbright before but I'm not really a research person, but eventually I got across these teaching assistantships. Because for the other jobs you would be eligible only if you worked as a fulltime teacher and, technically, I'm not a fulltime teacher. So I applied while I'm still in the program because when you finish you move to a different category. I had two more classes to go for this Master's so it was the right time. And this is going to be my Master's thesis so I hope I do it on the basis of what I experience here. I could choose the country for which to apply. I had to decide between Argentina (because of tango) and a country on the Balkans. I have been to Argentina on a holiday and liked it very much but it is a big country and you don't know where they will send you and it could be a very remote place. There is also a personal reason why I chose Bulgaria. Since I was born in Greece, stereotypes have been inflicted on me, because you know how neighbouring countries don't usually like each other. Also, I have traveled and I have learned to see things from different perspectives. And Bulgaria was a way to add to my personal development and break those stereotypes.

- Do you like it here?

- As a matter of fact, I like it very much. It is a really nice place, I totally enjoy it. You are really lucky to be studying in such an environment. Students probably can't appreciate it and most likely they will when they lose it. But unlike Thessaloniki where there are hardly any trees, here the greenery is very relaxing. There should be a dog area, too. ?

I am also going to take lessons in Bulgarian. I will be here until June which means that I won't speak very well or fast by then but I hope I will be able to conduct a plain conversation.

- Which classes will you be visiting?

- Well, I was with seniors but they are very much preoccupied with what's going on with their lives and have a lot to worry about and many of them have nothing to do with the States. They don't plan to apply in American universities and basically don't care. Which I think makes total sense, I probably wouldn't care if I were them, too. The students who do want to go to the States have been very responsive, they've been asking me for help with their applications and I even had some people applying in the universities in the UK asking me to help. I don't know how much help I can give them but we're trying. I've been to a couple of senior classes and introduced myself and asked people to ask me questions, whatever they want to know about me. And then again, it has been a very mixed experience because most of them don't care and they would make a better use of their time in class. I've been to 9-graders which was a lot of fun. They just want the fun, they want to talk to someone, so, with them it's a totally different experience. I haven't been to other grades yet but what I want to emphasize is that I think it would be to everybody's interest if I'm just available for the seniors whoever wants to see me. I'm here! My schedule is not stable and it's going to be less stable once I get to class fulltime, so, e-mail and phone is the best way to reach me.

- What do you talk about in these classes?

- So far, I have just introduced myself so that students have a face for the name. With the 9-graders we started talking about presentations. I have a schedule with things that my professors ask me to do, such as, a series of lectures about American holidays which we will time throughout the year. We may talk about general customs, traditions in the States, Bulgaria and Greece. I have been asked to talk about particular things like literature. I will do it but being the so-called native speaker does not qualify you to talk about just anything. Library science is a very different thing from literature. I do like reading but, to be honest, at Penn I did not touch one book because everything is on the Internet. It is very subject- specific because in the health sciences things are moving quite fast, and, of course, there is a lot of money involved, so, getting digital has been accelerated. You can find journals on medicine dating from 1880s. And the humanities and literature, since there isn't so much money involved, are slower in getting digital. I happened to work in a medical library and I still work with books but they are online now. So, I can't claim any authority on the subject of literature. I will talk about research which is my area. You are going to have some classes in research when you go to university. I can tell you what things you can get advantage of, what to look for. It's certainly something that is good to be aware of.

Also, Mrs. Stoeva wants to but up a play at some point and that would be the fun project. We might also organize a field trip to some historical sights.

- What do you think about our school? What improvements would you suggest?

- Well, I can't really say yet. But so far I think that it would be good if there were more projection devices for the classrooms. Power point presentations are very usable and there should be a way everyone that needs a projector to be able to get it for the class. Also, lately in the States it has become very fashionable to turn libraries into meeting places. This concept went through a lot of controversy but I personally like the idea. Maybe for you it would be useful to have a gathering place such as an indoor cafe. There is a lot of room around. ?

Enitsa Gabrovska

Германия през очите на ЕГ „Пловдив"

От страница 5

Например в някои провинции учат по 13 години, а в други - по 12. И ако ученик се премести от една в друга провинция, би имал доста проблеми.

Също така имат 3 вида училища. Нещо като СОУ, гимназии, които се водят най-престижните, и технически училища. Разбрах, че имат практика, защото ми се случи няколко пъти да се срещна с ученици от такова училище на павилион за дюнери и момчетата бяха любезни да ми обяснят. Аналогично на нашите техникуми. Само че това са дреболии и нашите предимства се изчерпват единствено с централизираната ни учебна система. В час се ценеше винаги индивидуалността на учениците, учителите знаеха имената им.

Освен това учениците не се оплакваха, както и обществото като цяло. А когато не им харесва нещо, просто го променят. Въобще хората бяха доста инициативни. Също така интересен факт е, че сме почти световнобезизвестни. Т.е. почти никой не знаеше къде се намира България. Въпреки това, хората се интересуваха от нашата култура и от нас.

Последната забележителност, която ще отбележа, е градският транспорт. В Берлин се научихме за изключително краткото време от половин ден да стигаме докъдето искаме. Също така и да предвиждаме колко време ще ни отнеме пътуването. Това не се дължеше на придвидливата природа на българина, която се ориентира в задръстване в Пловдив и планира пътуването си до 10 минути, а на изключително простичките карти и на разписанията. За по-просто онагледяване - картата за градски транспорт на Лондон, само че без зоните. Табелите са големи и просто няма как да се изгуби човек.

Местата, които ми направиха най-голямо впечатление, може би заради това, че имаше човек, който да ни обяснява какво посещаваме, бяха кметството на Юлцен за среща с кмета, Райхстагът и заседателните зали на CDU и CDP, Берлинската стена, Църквата на спомените (Gedachtniskirche), Телевизионната кула в Берлин, музеят „Пергамон", ул. „Под липите", площад „Потсдам", Паметникът на Холокоста - много близо до него, Sparstadt (част от пристанището, в която са съхранявали стоката) в Хамбург, пиесите „Die heice Ecke 24" („Горещият ъгъл 24"), Concert show, Theaterspiel (театър, в който актьорите импровизират на зададени им от публиката теми).

Естествено, преди това се запознахме с немската правна система и ни разказаха още много, много други неща, за които бих искал да разкажа, но ще бъде мнооого дълго и може би отегчително... Пожелавам на всеки да посети по този начин и за по-дълго страните, чиито езици учи.

Тодор НАЧЕВ,
12-б клас

овта и ревността - разделени заедно

колко
в на-
е пър-
ната,
е из-
защо
неиз-
ентът
окато
стават
ве на
о още
то за
ото на
а ви-
дава
а ре-

? Да-
в се-
ни в
ката,
реде-
, ха-
като
джо-
ам от
пък
троее-
, или
от об-
яния,
.
уста-
лежа
рупа.
езна-
както
- ог-
врата
И не
е ми
явол-

че и поддържат огъня. Въображението ми се понася от единайсет планини в дванайсета и преживява повече трагедии от Одисей, Спартак и Шрек, но в емоционален план. Къде, кога, как, къде първо, после накъде, защо, по дяволите? И най-лошото е, че прекрасно осъзнавам колко пъти този човек е доказвал любовта си и как шансът е едно към много нещо от моя сапунен сериал да се окаже истина.

Не е здравословно да се тормозим за глупости. Колкото повече се задълбава в безпочвени обвинения, глупави сцени на ревност, тръшкания и фасони, толкова по-болезнена е реалността, в която нищо не се е случило. Истинско геройство си е да се примириш с еднократен отговор „Обичам само теб." Спокойствието е убийствено. Но пък е израз на мъдрост. В тон с онази поговорка за птичката и кафеза, може би именно владеенето в опозиция с яростта и способността да се довериш в опозиция с отбранителния легион на най-великите са фактори на по-дългия, емоционално стабилен любовен живот. Възможно е, но мъдростта е доста далеч от 18-годишния ми младолик, буен, неосъзнат, полупораснал с наченки на отговорност живот, тип Арагорн. Да речем, че съм на етап първа част, към края на първата третина - опознавателна разходка с хобитите. Завръщането на краля в света на улегналите, спокойните, владеещите се не се очаква много скоро.

Както и да е, старая се. В моменти на тотална загуба на реална преценка за събитията издевателствам върху мозъка си, за да стане по-голям от сърцето, т.е. от чувствата. За напредък не смея да се надявам още, но с малко помощ от другата страна нещата не са толкова страшни. Самонавивам се, но се саморазвиваме заедно. Слушайте какво има да ви каже. Това по филмите: „Нека ти обясня!" с отговор: „Не искам да слушам!", не е добра стратегия, въпреки популярността си. Ако не друго, поне ще се насладите на мъките му да си намери думите. Но доста често проблемът се оказва общ. Въпреки огромните претенции на жената, че е перфектна, случва се (наистина рядко!) и ние да грешим. Ужасно е, знам, да си признаваш, че си преценил неправилно, че си действал прибързано, че в главата ти има бръмбари. Е, ако все пак съумеете да се разберете със себе си и успокоите топката, ако говорите за чувствата си и не криете нищо, колкото и болезнено да звучи то за другата страна, малко по малко Арагорн ще навлезе в Двете Кули. Най-важното е да има взаимност; тогава и борбата с пороците е по- поносима.

Ревността е била и ще си остане проклятието на любовния пир. Но пък и е необходимото зло. Нали трябва нещо да се случва, да има екшън. Стига да не прекрачва определени граници, ревността на малки порции дори ласкае.

Ще си остане загадка за мен онази част от човечеството, обаче, изпитваща неразрушима вяра в половинката си. Четох в една книга, че безусловната любов е измислица - ако обичаш без никакви уговорки, предупреждения, задръжки, ако не се интересуваш от тях, значи са ти безразлични и промените, които настъпват, и нещата, които се случват - пълно безхаберие. А такова животно няма. Така че, ако към всеки любовен еликсир добавите и малко ревност, няма да се отровите. Напротив, пивото на сърцето ще придобие леко тръпчив, ободряващ, с нюанс на лешник вкус и аромат на горски ягоди, чиято дива природа поддържа сетивата ни и ни подтиква да чувстваме, с всеки мускул, пълноценно и енергично собствените си трепети.

Menada

Възможно ли е приятелството между момче и момиче?

е ако всеки от нас
въпрос, ще възник-
речиви мнения. От
и ще бъдат под-
а, че разнополово-
зможно, а, от дру-
кат напълно. Аз са-
ша от кои „някои"
да се надявам, че

момче и момиче могат да бъдат просто приятели, досегашният ми опит прави всичко възможно да ме опровергае. Изглежда, че такива приятелства съществуват, но само до момента, в който се появят по-силни чувства от страна на единия (ако си признае, разбира се, защото има и вариант, в който и двамата крият само за да са близо до другия).

И така, споделяш с някого, имаш му пълно доверие и го обичаш и накрая той разкрива някакви чувства и се оказва, че всичко, свързано с „приятеля ти", съвсем не е такова каквото си си въобразявал. Знам, че така, както го представям, звучи като too much drama, но все пак - замислете се как бихте се почувствали. Даа, и на всичко отгоре - после се появява реклама, която ти разкрива нещата такива, каквито са. Сещате ли се? „Sprite има да ти каже нещо...", и определено го казва. И тогава започваш да се чувстваш изключително глупаво, защото не разбираш как е възможно да не си забелязал нищо.

Оттам следват два варианта - при първия осъзнаваш, че и ти си влюбен, и „they have lived happily ever after", а при втория, който е и по-вероятен, с приятелството ви е свършено. И така за пореден път си казваш, че повече просто няма да правиш опити да си имаш най-добър приятел от другия пол. Ако обаче си мислиш, че ти си жертвата, помисли си как се е чувствал другият през всичкото това време. И така се оказва, че всъщност такова приятелство е изключително нездравословно и за двамата.

Въпреки всичко, трябва да призная, че има и единични случаи, когато наистина съществува приятелство, просто приятелство. В единия случай единия е гей/лесбийка, в другия - този приятел е член на семейството от сорта на брат/сестра или братовчед/братовчедка, а в третия може би е някакво чудо и приятелите просто не се привличат. Това, последното чудо, има изключително много предимства.

Тъй като момичетата могат да бъдат много дразнещи понякога би било хубаво просто да си поговориш простотии с някое момче и да не слушаш постоянно клюкарстване. Момчетата пък биха могли просто се възползват от момичето като отдушник, защото често момчетата смятат цялата работа със споделянето „женска глупост". И така това е една идилия, която обаче не се случва на всеки. За това, ако мислите, че имате най-добър приятел от другия пол, запитайте се дали наистина е така и ако отговорът е положителен - „Честито на печелившите!".

Пламена ГЕОРГИЕВА, 12-е

Цвета ЕРМЕНКОВА

Панелени стени

Панелени стени дебели,
пропускат влага и топло само,
в тях пльхове зиме и лято
надбягват се рамо до рамо.

Панелени стени студени,
мухъл разрошен избива по тях
и пролет, и есен отровната плесен,
свива душата, навява ѝ страх.

Зад панелени стени, разделени,
хора отиват си, години чезнат,
зад тях родени, света непознали,
живота изпраща ги припрян,
нелюбезен.

Намерено в две очи

Кротко очите ѝ гаснат пред мен,
храм на сълзите, дом кадифен.
Веждите тъмни бягат над тях,
тръгнах по пътя, бавно се спрях.
Кротко очите ѝ раснат пред мен,
сам сред сълзите, в плен кадифен.
Премеждията стръмни,
бягам от тях,
свърнах от пътя, но сам вече бях.

Песен за шала

Бях на бала на 12-д
и едно момиче изгуби си шала.
Точно след бала, в студа на нощта,
това момиче оголи шия -
фина и бяла,
и луната над нея, още по-бяла,
намигна с насмешка,
като че завидяла
на нейната малка несрета
и светлината бледа разляла
луната прибра си обратно късмета.

Петя СТЕФАНОВА

Шарени измислици

Жълто листо
бяло мънисто
Бягам през сто
слънце златисто
Стене вятър
в мен отсякъл
Пие светъл
сън повлякъл
Бяло дете
с мраморна гръд
Сиво врабче
бедните спят
Ленен изгрев
в небето картоф
полуобелен
пада ден нов
Нащърбен облак
скрива звезда
Прегърбени старци
свиват гнезда
Сълза от елен
попаднал в плен
Празно дуло - стре-
леца е скрит
Светло було -
твореца открит

Стихове - Вангел (випуск 2008)

All I ever wanted

All I ever wanted is someone i can't resist,
one's way through the crowd to twist.
But after January a catacomb was my head,
on a knees for mercy I had to beg.
The Febuary clouds in the sky determined my fate
If winter will leave me early or late...
The March's ground was thick with slush and sleet,
And I barely felt my feet
All I ever wanted is someone i can't resist,
now I have it, but April never gives me a kiss
and May, well...this month was like a mist,
a neverending one, I didnt want to exist.
The June's sun was dark like a pit,
but it burned with Hell's flames, I have to admit.
July's pain made me run,
and I didn't know I'm making the same wrong turn.
All I ever wanted is someone I can't resist,
and in the double hearted August, I missed the April kiss,
Nowdays, September's almost killing me,
and i have just to break free.
Nowdays all i want is to fall asleep,
neither dead, nor alive, just a creep.
and one fair day someone to wake me up,
someone who doesnt wear any make up.
All i ever wanted, is someone i can't resist,
and i recognized her by the way we kissed.
but every now and then April seems to be forgotten,
like October feels so rotten.
And when you are as young as me,
and the best think already has happened to you, see
it's getting harder even to fake a smile,
you understand that in life there's no „trial"
So when i reach the end,
come to my grave with black rose in hand,
say the words ive always wanted to hear
and may be then the pain will forever DISAPPEAR

Еница ГАБРОВСКА

Вдъхновение, къде си?

Протягам ръце, без настроение, с трепереши пръсти, без посока конкретна, търся си вдъхновение. Затъжих се, беше време, когато то вестеше ме редовно, чувах го да тропа по вратата на ухото ми, отварях му, канех го на топло в главата си, сипвахме си мастило в счупените ми порцеланови чаши и пиехме за свободната мисъл. Пияни, после се любехме, скрити, под моите сламени коси. В такива дни бляскът не напускаше черните точици на очите ми - бляськ, подобен на въглена, събудил се в празното огнище, бляськ, от който ражда се отново и отива си после огънят на мисловните сънища. Вятърът раздухва сълзите на огъня, болезнено свисти запаленото време, а някъде в мен вдъхновението, блажено, все си дреме и сънува как живея и го търся, с трепереши пръсти, протегнал ръце, осъмнал с празно сърце.

Петя СТЕФАНОВА

Атмосферата на изкуството и изкуството в атмосферата на среднощен Пловдив

Четвъртото поредно „издание“ на „Нощ на музеите и галериите“ в Пловдив дойде и си отмина. Запомнихме го с много хубаво и съвсем мъничко лошо.

Хубавото беше, че обещанията за обилни валежи не се сбъднаха. Хубаво беше, че дори и те не уплашиха пловдивските ентусиасти. Старият град и Главната бяха препълнени с почитатели на изкуството и среднощните разходки. Един познат, негативно настроен към идеята на „Нощта“, иронично ме попита: „При положение че галериите и музеите са отворени всяка вечер, защо всички се втурват именно днес? Защото е безплатно ли?“. Да, защо не. Какво му е толкова лошото на свободния вход, освен гъчканицата, която създава? Но това не е и единствената причина - най-вълнуващото на „Нощта“ си остава атмосферата. Малките книжки с програмата, стиснати в ръцете на минувачите. Погледите, почти ритуално впити в стените на галериите. Харесването и нехаресването, странното творчество, което (сигурна съм!) дори и самите му автори не разбират. И, разбира се, вечните оптимисти и вечните песимисти - едните са възхитени от ВСИЧКО, на други пък така и не можа да им се угоди.

Хубавото на „Нощта“ е, че извежда Пловдив навън. Лошото е, че в

Пловдив има твърде много хора. Активността идва премного тази вечер и всички са твърде приятелски настроени. Това е хубаво, разбира се. Лошото е, че десетките познати лица, на които няма как да не обърнеш поне две-три минути внимание, бавят разходката значително. „Здрасти!“ на 10 души = 1 галерия/музей, нещо такова.

Задължително си е да минеш през класики като галерия „Филипополис“, Античния театър, Историческия музей. Последният изненада посетителите си с нещо различно и наистина интересно - вечерта бе посветена на Япония и нейните културни традиции. Японски кукли и оригами бяха изложени наред с вече отдавна познатите военни униформи, исторически карти и документи на музея. Особена атмосфера внасяха и усмихнатите японци, които продаваха творбите си или изписваха йероглифи с истинско старание и удоволствие. В същото време течеше и анимационен филм, чиито рисувани герои съществено се различаваха от американските и европейските си събратя. И издаваха доста странни звуци!

Мотото, под което протече „Нощта“ за „Галерия Номер 9“, бе „Познай автора“. Стикерчета с различни цветове бяха раздавани на входа, а целта на „зяпачите“ бе да познаят пола на авторите на картините и да залепят под тях съответния цвят. Другото, което раздаваха на входа и което определено се запомни, бе безплатната бира...

Истинските шегаджии с афинитет към шантавото със сигурност са минали през всеобсъжданата и всеизвестна „Изложба с тоалетните“, както чух да я наричат случайни хора по улицата. Тук еуфорията беше пълна: снимки с телефони, груби сметки от типа на „Колко ще ни излезе, ако ние двамата си вземем тая, а пък те - онази в ъгъла...“. А и рисунките (да ги наречем картини е твърде силно) определено си заслужаваха. Те представяха различните ъгли, от които авторът вижда сакралната същност на тоалетната: ту като утроба на кенгуру, ту като нацистка бомба, ту като кактус. Няма как да се обясни - просто трябваше да се види!

Още няколко дни преди петъчната вечер си бях набелязала Галерия „Коридор“ заради карикатурите на родни и чужди звезди в нея (поне това обещаваше програмата!). За съжаление обаче, тази галерия или затвори твърде рано, или въобще не отвори. Но не можем да ѝ се сърдим - малкото уютно ресторантче под нея с хубав, но ветровит двор даде подслон на много уморени ценители на изкуството и хубавата храна.

Невена КИЧЕКОВА

Помогни ми да порасна!

От 15 август 2008 г. Спасителният център за диви животни към „Зелени Балкани“ стартира SMS кампания за набиране на дарителски средства. Ако искате да се включите, можете да изпратите SMS с текст: DMS orel на номер 17 777 за всички мобилни оператори. Цената на един SMS е 1,20 лв. с ДДС. За повече информация посетете www.dmsbg.com.

Мотото на кампанията е „Помогни ми да порасна“. Всяка година от ранна пролет до късна есен над 300 изоставени или разделени от родителите им птички-бебета постъпват за отглеждане в Спасителния център на „Зелени Балкани“. Основна грижа на екипа на центъра в този период е оцеляването на тези птички и превръщането им в големи орли, сови, щъркели и други хвъркати. Едно малко птиче има три пъти повече нужда от храна, внимание и специални грижи в сравнение с възрастна птица. Птиците, отглеждани далеч от родителите им, се нуждаят от още повече внимание и денонощни грижи, за да могат, когато лятото си отиде, да станат равноправни членове на птичето семейство, поело на юг.

Повече информация относно „Зелени Балкани“ и различните дейности и кампании на организацията можете да намерите на обновения ѝ сайт: www.greenbalkans.org.

Благодарим ви за помощта!

Силвия ВЛАХОВА

Урок по хоризонт и кръгозор

„Все едно имаш роднина, когото чувстваш близък, обаче знаеш толкова малко за него.“ За съжаление, така се чувствам всеки път, когато се разхождам между 120-те въздушни фотографии от изложбата „360 гр. България“ на Александър Иванов. Ако не бях видяла името, нямаше да повярвам, че уникалните пейзажи са си нашенски. За да изкупя вината си, прочетох всички, повтарям всички, бележки на автора под фотосите. 120 разказа за места и неща, които не сте предполагали.

Къде зимуват лебедите у нас? Къде се намира средновековният град Червен? Съществува ли село Дунавци далеч от река Дунав? Как дивите прасета опасли луковиците на водните лилии по Ропотамо? Ами идете и вижте. После можем да обсъдим котловина към центъра на Земята в Етрополския Балкан, 325-метровия комин на ТЕЦ „Марица-изток“ или делфините - поточно тяхната липса. В двата края на изложбата имаше извадки от наръчника „Как да опазим защитените територии?“ (www.forthenature.org), в случай че се замислите. Ако ли не - стига ви да знаете,че в България ИМА диви коне.

Изложбата гостува в Пловдив до 3 октомври, мястото на срещата е известно - на Пощата. И отидете в планината. „За да снимам или заради самата планина? То е едно и също.“, казва Александър Иванов. А градусите са 360...

Димира ТЕНЕВА

Охос дел Саладо

Най-високият вулкан в света (6893 м) се намира на границата между Чили и Аржентина, попадащ в т.нар. „огнен пръстен" около Тихия океан. Един от най-опасните и могъщи вулкани на нашето време, Охос дел Саладо, има енергията да унищожи почти цяла Латинска Америка.

Вулканът се е образувал чрез подпъхване на океанската плоча под континенталната. При изригване бълва лава, огън, пепел, лава и газове в резултат на разтопяването на континенталната кора. Това е класическата конусовидна планина, разполагаща с величествения брой от 38 кратера и по- гъста от обикновената базалтова лава.

Не съществува никакво съмнение, че става дума за активен вулкан, но въпросът е дали трябва да се разглежда като съвременен, или исторически феномен. Според някои учени най-скорошното изригване на масивната планина от лава е отпреди 1300 години, но има данни за незначителни пепелни емисии през 1993-а. Високо на хълма съществуват топли течения лава, които също допринасят да се сложи табела „активен" и да се изолира огромна част от населението на Южна Америка. Все пак, въпросът за активността е само тривиален, опасността винаги е съществувала и ще продължава да съществува, дори може да се каже, че се засилва. Развитието на човечеството нанася умопомрачителни щети на нашата планета и нищо чудно те да станат причина за поредната новинарска емисия.

Интересен около този вулкан е спорът за неговата височина. Иск на списание в Андите относно вероятността да е по-висок от Аконкагуа, Аржентина, е базиран на несигурни методи и изследвания. През 2007 година се слага край на спора, когато измерени феноменалните 6893 метра височина, което прави Охос дел Саладо с около 100 м по-висок от гореспоменатия вулкан в Аржентина.

Планината има два върха, с разлика един от друг не повече от метър. Обявени са за Чилийски и Аржентински, в зависимост кой накъде сочи.

На този вулкан е извършено едно от първите попълнения на Книгата на рекордите Гинес за изкачването на вулкан. Германският авантюрист Матиас Йешке се изкачва на височина 6646 с всъдеход Jeep Wrangler. Йешке обаче не е от късметлиите, чиито рекорди остават записани завинаги - на 21 април тази година чилийците Гонзало Браво и Едуардо Каналес изкачиха Охос дел Саладо с модифицирания си Suzuki Samurai до 6688 м височина. В допълнение на промените по окачването, както и различните гуми и джанти, както е видно от снимките, техния Samurai е оборудван и с 4-цилиндров двигател G16A с компресор. За тях това е трети опит, първия път ги спира лошото време, а втория - пожар в двигателя. Когато Йешке стига върхната си точка, той забива в земята знаме с надпис: „Паркинг само за Jeep. Другите просто не стигат дотук". Само че Браво и Каналес взимат със себе си малък сувенир за спомен и, горди, размахват флага пред смаяните очи на Матиас Йешке само два дни след това.

Виолета ИЛИЙКОВА, 11-в клас

Какво се случва с Европейския съюз?

Малко info за дейностите на ЕС

Всички знаем какво представлява Европейският съюз. Но с какво точно се занимава той? Какви са основните му цели и как функционира цялата система? Накратко и обобщено:

ЕС провежда: политики на солидарност (политика на сближаване) по регионални, селскостопански и социални въпроси, политика на иновации - въвеждане на модерни технологии в научните изследвания, енергията и околната среда.

Политики на солидарност

Основната им цел е да коригират дисбаланса в помощ на изоставащите райони.

Регионалната помощ е свързана с пренасочването на средства от богатите към бедните страни. Стремежът се характеризира с три основни направления: сближаване - подпомагане на слабо развитите страни и региони с цел достигане на средното за ЕС ниво; регионална конкурентоспособност и заетост, европейско териториално сътрудничество - за засилване на трансграничното и междурегионалното сътрудничество.

Тези дейности се финансират от специални фондове на Европейския съюз. Това са структурните фондове: Европейски фонд за регионално развитие и Европейският социален фонд, който поощрява създаването на работни места и преминаването на работниците към други видове работа или други територии. Освен тях, съществува и Кохезионен фонт за финансиране на транспортната инфраструктура и опазването на околната среда.

Към политиката на солидарност се прибавя и Общата селскостопанска политика (ОСП), чиито цели са: повишаване стандарта на живот на заетите в земеделието, стабилизиране на пазарите, разумни цени за потребителите, модернизация на земеделската инфраструктура.

Политика на подкрепа за иновациите

За опазването на околната среда ЕС е създал специална програма, наречена „Околна среда 2010 - нашето бъдеще, нашият избор". Тя се занимава с проблеми като климата и глобалното затопляне, защитата на дивата флора и фауна, здравето, съхраняването на природните ресурси и ефективното управление на отпадъците.

Технологичните иновации са топприоритет за ЕС. През 1958 се създава Евратом - Европейската общност за атомна енергия с цел използването на ядрената енергия за мирни цели. Заедно с това е създаден и Съвместният изследователски център, състоящ се от девет института, разположени в Италия, Германия, Нидерландия и Белгия.

Третата главна насока на политиката за иновациите е енергетиката. 50% от газта и петрола за ЕС се внасят, като се очаква до 2030 г. този процент да се увеличи до 70%. Стремежът на ЕС е към намаляване потреблението на изкопаеми горива и обрат в процеса на глобалното затопляне - пестене на енергията, алтернативни енергийни източници и други.

Еница ГАБРОВСКА
Източник: „Европа в 12 урока", Паскал ФОНТЕН

ЕС - 10 исторически стъпки в развитието на Европейската общност

1. С Парижкия договор от 18.04.1951 г. се приема предложението (направено на 09.05.1950) за създаване на Европейска общност за въглища и стомана (ЕОВС). 6 държави - основателки: Белгия, Федерална република Германия, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия.

2. 25.03.1957 - с Договора от Рим е създадена Европейската икономическа общност (ЕИО) с цел по-голям общ пазар на стоки и услуги. Митата върху шестте държави - напълно премахнати на 01.07.1968.

3. 1973 - към Общността се присъединяват Великобритания, Ирландия и Дания. Нови социални политики и политика за околната среда.

1975 - създаден е Европейски фонд за регионално развитие (ЕФРРИ).

4. 1979 - първи избори за Европейски парламент

5. 1981 - към Общността се присъединяват Гърция, 1986 - Испания и Португалия

6. 1985 - Европейската комисия разпространява Бяла книга, в която се предвижда завършването на единния пазар за 01.01.1993 г.

7. 1989 - с падането на Берлинската стена се променя политическият облик на Европа. Декември 1991 в Маастрихт е подписан Договор за Европейския съюз. От 01.11.1993 официално започва да съществува Европейския съюз (ЕС).

8. 01.01.1995 - Австрия, Финландия и Швеция се присъединяват към Еврозоната.

9. 1999 - Еврото се въвежда за финансови операции, а през 2002 влиза в употреба в ЕС.

03.2000 - Лисабонска стратегия за модернизиране и конкурентоспособност на европейската икономика

10. 01.05.2004 - ЕС се разширява до 25 държави - присъединяват се Чехия, Унгария, Полша, Словакия, Естония, Литва, Латвия, Словения, Кипър и Малта. На 01.01.2007 г. към тях се присъединяват България и Румъния.

Пътните знаци - дали ги познаваме?

Всеки ден минаваме покрай тези полезни изобретения на съвременния свят. Те са неизменна част, надявам се, от всеки един автомобилен път, като по този начин са предотвратени голяма част от пътнотранспортните произшествия, а точно неспазването им води почти винаги лоши последици. Но дали сме достатъчно добре запознати с тях, преди да се заинтересуваме от шофьорските курсове. Ще се опитам да представя както някои често използвани знаци, така и някои необичайни.

1. Последователни опасни завои, първият от които е наляво
2. Платно за движение, стеснено отляво
3. Пътят води до кей или бряг
4. Възможно е изхвърляне на малки камъни
5. Възможна е поява на домашни животни
6. Възможна е поява на диви животни
7. Кръстовище с път без предимство
8. Възможно е ниско прелитане на самолети
9. Участък с концентрация на пътнотранспортни произшествия
10. Пропусни движещите се по пътя с предимство
11. Забранено е влизането на колички за превоз на товари, теглени или бутани от хора
12. Забранени са престоят и паркирането
13. Забранено е паркирането, но тук е разрешен краткият престой
14. Пътна лента със съоръжение за аварийно спиране
15. Пътна лента или платно за движение само на превозни средства от редовните линии за обществен превоз на пътници
16. Задължителен път само за велосипедисти

Николай ГАРАБЕДЯН, 11-е

Направи си сам:

Как да изработим и подвържем книга?

Материали: *Хартия, ПВА лепило или подобно, Картон, Телбод, Плат, Цветна хартия*
Време: 60 мин.

Вземете осем листа А4 и ги подредете един върху друг. Сгънете внимателно купчината, разгънете; а след това обърнете и вижте дали страниците са подредени правилно. Разтворете рамената на един телбод, поставете под гумичка наредената купчина и с бавно и силно движение забийте телче през хартията. После извадете телчето от гумата и с тъпо острие/химикал сгънете краищата. Сега повторете горната операция с още четири купчинки от прегънати на две листове.

Отрежете ивица тънък плат (например памук) с дължината на прегънатите листове и широчина пет пъти по-голяма от широчината на петте купчинки заедно. След това, като задържите здраво прегънатите листове, сложете ПВА лепило върху гръбнака на бъдещата книга. Залепете внимателно листовете за отрязания плат.

Поставете листовете върху твърд картон и очертайте, оставяйки рамка от 5 мм. Отрежете две такива корици. Съберете корците и листовете, за да измерите дълбочината на обединените части. Сега отрежете една лента от същия картон, която ще служи за твърд гръбнак на книгата, като използвате дължината на корците и току-що измерената ширина.

Изберете подходящ плат или кожа и поставете картонените части, така че да бъдат с малко отстояние помежду си. После маркирайте плата с „рамка“ от 25 мм и отрежете. Намажете корците с ПВА лепило (или някакво подобно) и разстелете с шпатула (можете да използвате парче картон). Залепете за плата. След това ще трябва да се заемете с „рамката“ - намажете външните части на двата картона с лепило и внимателно покрийте с плата. Поставете лепило на най- вътрешните части на корците (без гръбнака). Погоре при залепването на тънкия плат за гръбнака на листовете оставихме страничните части. Сега ги залепете за намазаните с лепило корици.

Използвайте шарена хартия и отрежете два правоъгълника, за да я залепите после върху вътрешната част на корицата на книгата. Повторете и с другата корица.

Можете да използвате този урок за направа на оригинални и красиви подаръци. Най-важното е да експериментирате. Например - защо не използвате старите си дънки?

Подготвил:
Васил ТОСКОВ, 10-и

Къде изчезна „Сексът и градът“,

или Доколко наистина сме уверени в любовните въпроси

Ако си момиче, вероятно си забелязала, че един Cosmopolitan определено е по-скъп от скромното издание на Делта Те. И все пак много момичета и жени си харчат парите, за да могат да се заровят за известно време в статиите в някое списание, опитвайки се освен развлечение да намерят и решения на любовните си проблеми, както и някой съвет за външния си вид.

Ако си момче, вероятно си забелязал, че понякога, колкото и да не искаш, си бльскаш главата, опитвайки се да разбереш какво има в това момиче, че ти не спираш да мислиш за нея. И какво, за Бога, можеш да направиш? Има и индивиди от мъжки пол, които си купуват женските списания, за да разберат какво толкова има в тях, и за да се опитат да разнищят женската психология.

И все пак в този вестник човек е видял най-много съвети за безопасен и разнообразен секс и няколко съвета какво можеш да купиш на половинката си за Коледа. Къде изчезнаха онези приятни кратки статийки, тип Кари Брадшоу, карайки те да развихриш въображението си и да спреш да се измъчваш с въпроси като „Как да му привлека вниманието?“, „Дали ще изглежда отчаяно, ако ѝ се обадя?“ или „Как да му отмъстя по най-гадния начин, че скъсахме?“

Кога ние, индивидите, развиващите се млади и интелигентни хора от ЕГ-то, спряхме да се интересуваме от човешката психология и, както обичам да го наричам, гаджосването? Толкова ли сме пораснали, че си мислим, че можем да се оправим сами и няма никакъв смисъл да четем лигави локуми, разтегнати от някой, който очевидно има прекалено много свободно време? И щом е така, защо, за Бога, след като сме толкова зрели, се заравяме в любовни проблеми, които не ни позволяват да правим нищо друго в ежедневието си пълноценно? Дори и тези, които си мислят, че, временно или постоянно, са намерили половинка, нямат оправдание, защото във всяка връзка има заплетени моменти, недоразумения и караници. И не е ли по-добре в един такъв момент училищният вестник, който все пак е доста евтин, да те утеши и да ти даде съвет, отколкото да ти потъват гемиите и да се депресираш?

Затова е хубаво да се замислиш хубаво следващия път, когато решиш да заявиш, че еди-коя си статия е глупава и безполезна само защото задоволява единствено емоционално твоите нужди. Нека си го кажа направо - ако четеш само новините, ще бъдеш по-информиран, но няма да си по-богат, по- интелигентен или по-щастлив. Всеки се нуждае от почивка и отдих. Защо да не почетеш малко статийки за любовните афери в живота на хората?

И накрая едно кратко съветче: Независимо дали си момче или момиче, всичките ти проблеми в гаджосването идват от факта, че двата пола мислят и реагират по напълно различен начин. Дори и да ти звучи странно - и най-момчешкото момиче би харесало да му подариш роза, а момчетата треперят и се чудят как да заслужат едно хубаво момиче. Какъвто и да е твоят проблем, опитай се да разбереш човека срещу теб, не го съди и го приеми за човека срещу себе си, с когото можеш да се забавляваш и усмихваш, какъвто и да е той?

Ral_

Любовта към обувките

Бях в едно градче във Френските Алпи. Точно - в един огромен магазин със забелязващ се надпис отвън, който гласеше Solde (разпродажба). Бях го обиколила вече поне 15 пъти и една полякиня вървеше след мен и ми повтаряше, че трябва да тръгваме вече. Бях премерила всички червени тениски в магазина. И все пак бях решила, че ще купя нещо от там - обезателно. Тогава, на закачалките до пробните spot-нах любовта на живота си. Тениската беше искрящо розова, но не това ме привлече в нея, а това че цялата беше нашарена с най-различни видове дребни обувчици и отпред имаше голям надпис: I и картинка на обувка. И изведнъж ми просветна: това не беше само истина - това беше философията на живота ми. Нека да обясня: повечето жени обичат обувки. Дори и тези, които се обличат по-небрежно. Още си спомням как най-добрата ми приятелка си купи едни страхотни кецове и си сложи тяхна снимка на skype. И така всяка жена иска да има повече и повече различни обувки за всяко свое облекло, да комбинира, да трака с токчета, да джапа с удобни чехли и да покаже, че „these boots are made for walkin'"! Казват, че когато едно момиче пазарува, в кръвта и се освобождава хормонът на щастието. Странно защо, когато тя пазарува за обувки, той е в много по-голямо количество. И сега една мисъл изниква в главата ми - наистина ли обувките са толкова важни в живота на жените, че дори и на мъжете?! Да! Наистина ли обувките владеят света?! Определено! Казано по-ясно: винаги на първо място е радостта от новата покупка. След това идва лъскавата нова повърхност и поздравленията от приятелките. Но подобно на поддържаните нокти, обувките оставят и определено впечатление на събеседника ти. Казват, че по дрехите посрещат, но по ума изпращат, но все повече се сблъскваме с мъже, които предпочитат нетолкова умни жени. Значи е много добре те само да ни посрещат, нали? От друга страна, помисли си колко от хората, които познаваш, наистина знаят какъв човек си, как реагираш в дадени ситуации и как се чувстваш? В днешно време, в света на smalltalk и чистата учтивост, хората в повечето случаи те преценяват само и единствено по облеклото. И ето тук идва ролята на обувките. Те допълват имиджа ти, показват предпочитанията ти за цветове и форми, а ако питаш мен, мога и да преценя вкуса ти за мъже само като ти видя обувките. Но въпросът не е само да ги съчетаеш с дрехите (въпреки че това е доста трудно за някои хора - жълти обувки и розова рокля на червени точки, грр!) трябва и да поддържаш обувките си. Ясно е, че имаш един чифт обувки, които обичаш да носиш по цял ден. Токчетата им може да са одраскани, може да имат някоя драскотина отпред или да са със зашита каишка - това е нормално. Но за един истински ценител на обувки кал или други видове мръсотия си е чиста обида. По обувките ти хората съдят колко си внимателна с вещите си и дали си човек, на когото му пука дали изглежда добре. Имаш обаче и едни обувки в гардероба, които изваждаш за специални случаи. Те са твоите обувки „убиец". Дори и да нямаш такива сега, сигурна съм, че в бъдеще ще имаш. Тези обувчици са breath-taking, величествени, божествени, с които изглеждаш страхотно. И още нещо - с различни видове обувки можеш да сменяш стиловете и имиджа си. Можеш да направиш една блузка елегантна на единия ден за обиколка на заведенията с приятелки, а на другия - непретенциозна за мотаене с компанията

След като вече започна да размишляваш за обувки, кажи ми, не са ли те върхът? Не си ли готова да признаеш, че обичаш обувки? Защото те са важни в живота ти. Главната идея е разнообразието и женската лиготия. Но какво лошо, поне си го признаваме, нали? И все пак, наистина много се ядосвам на онези жени, които носят груби, грозни или неподходящи обувки или пък не ги почистват. Това е жестоко! Някой трябва да създаде движение срещу тази лудост!

Кецовете - моят втори дом

Все им бъркам местата: я лявата на дясната, я дясната на лявата - но си е все едно, и така, и иначе, все са си кецове. При тях всичко е позволено! Най-спокойно можем да ги наречем първенците на обувната индустрия, защото наистина носят на всичко (и всички) и точно затова ги обичаме.

Те са станали етикета на една цяла тийн прослойка. Нужно е само да се загледаш в краката на хората по улицата и веднага ще познаеш с кого сте „свои". Хората от тази „порода" най-често могат да ти изнесат цяла лекция на тема кецове, защото работата си е доста сериозна. Понякога ти отнема време да се научиш да ги връзваш, докато не схванеш, че кецовете просто НЕ СЕ ВРЪЗВАТ! - връзките на топка и вътре в самите кецове, малко може да убива, но се свиква. А ако наистина решиш да ги вържеш... не, не става, не пробвай, зарежи - то това е като олимпийска дисциплина. При тях нормалните закони на природата и модата не действат: с връзки, без връзки, с по няколко чифта връзки, с едноцветни/многоцветни/раирани/карирани и без чорапи (също става бе, хора!!!), номерът е да не ти паднат от краката... Няма, няма да ги загубиш никъде. Спокойно сега! И да стане нещо, най-много да обелиш носа в паважа или да ги гледаш как се приземяват, след като са хвръкнали от крачката ти. ЗАПОМНЕТЕ: ВРЪЗКИТЕ СА САМО ЗА КАМУФЛАЖ! Те НЕ ти държат кецовете на краката!

Понякога не мога да разбера децата, които искат кученце, а не кецове. Кецовете са по- послушни, лесно се поддържат, понасят стоически тежкото положение на българските пътища... За предизвикателствата на градската джунгла ви трябват т.нар всъдеходи, чиито локален еквивалент са кецовете.

Може би сте забелязали всеобщото задоволство - и тяхно, и ваше, след като ги обуете; и недоволството на всемира, когато ги събуете. Те са наистина добри дружки за бягане до и от училище, за препятствията на градската среда и предизвикателствата на китните пейзажи извън града. Може би за тандема „Аз и моите кецове" най-подходящият синоним е „трима авантюристи". Те са под път и над път, но най-вече на краката ни и

ако тръгнете да ги броите по чифтове (поотделно ще ви е по-трудно ;)) ще се откажете скоро, защото бързо ще стигнете до убеждаващо внушително число.

Не знам дали тийновете се забавляват с нещо повече, отколкото с кецовете си - само като ги поразгледам и си давам сметка, че ако можеха да говорят, щяха да ни кажат колко сме ужасни. Виждала съм кецове с прикачени ОГРОМНИ панделки, значки, закърпени с безопасни игли, или оставени със зеещи дупки, залепени с лейкопласт, разни светлоотразяващи лепенки по тях и даже... пирони. Край нямат нашите издевателства, но какво да се прави - човек търси начин да се изрази, да излезе на преден план и да бъде „по-голям". А от кецовете по-големи май няма! Нека си направим сметка за тяхната биография - моите, например, са със скромно преживяно: влизали са в необорудвана пещера, били са замервани с яйца, съсипвали са пералня и са затъвали в кал, радвали са се на морската вода, пясък и водорасли, но и на високопланинските чукари, а километражът им е 5-цифрен. А вашите как са?

Eerie Maverick

Интервю с Милен

Той спечели интервю в „Делта Те", познавайки музикалната загадка в миналия брой.

Какво обичаш да правиш в свободното си време?

— През повечето време съм на компютъра, като слушам музика или гледам филмчета. Също така и спортувам.

— Изброй някой запомнящи се за теб моменти в ЕГ „Пловдив".

— Най-запомнящият се миг определено беше първият ден от 8 клас, когато се запознах с всички от новия ми клас.

— Кой е последният филм, който изгледа?

— Hancock.

— Пожелай нещо съучениците си.

— Да се радват на всеки момент в училище.

Николай ГАРАБЕДЯН

LAST.FM -

Музикалната комуникация

Ако в този момент в главите ви скоростно се зажражда въпросът, „какво е това чудо last.fm?“, значи сте попаднали на вярната статия... или просто сте прекарали последната година-две далеч от модерните течения в интернет пространството. Всъщност last.fm е амбициозен музикален проект, който може да съперничи на лидерите в така наречените „сайтове за социални контакти“ myspace и facebook. Но докато двата гиганта упорито се държат като разглезени третокласнички и се чудят кой-кого да копира, last.fm все още успява да запази оригиналността си. С помощта на софтуер сайта следи какво слушате и прави спретнати таблици, анализиращи вашите предпочитания за музиканти, песни и стилове за всеки ден, всяка седмица, месец или година...

...and so what?

Основната идея на сайта е да намери други изпълнители от същия жанр и стил, който предпочитате, които правят хубава музика, но са далеч от комерсиалността на големите имена от съвременната сцена. Ако намерите малко време да се полутате из „лабиринта“, наречен Similar Artists, ще се изненадате колко много групи остават почти непознати за повечето хора. Но не бива да подценяваме и автоматичното намиране на neighbours - хора, които имат същите музикални предпочитания като вас. След около половинчасово ровичкане из профилите на подобни музикални близнаци ще се окажете с повече песни за прослушване, отколкото някога сте си мечтали.

It's all about you, baby...

Както и в нашите стари познати facebook и myspace, и тук си имате лична страница. Основната част е заета от музикалната ви библиотека, любимите изпълнители, последните слушани песни, статистики от последните няколко седмици и месеци и т.н. Изпитаната и успешна система с shoutboxes присъства и тук (закъде без нея). Дясната част от страницата обаче си е лично ваша и там може да лепите всичко, за което се сетите.

Групите и къде сме ние

Групите са чудесен начин да намерите хора, които споделят разнообразни интереси, търсят други меломаниаци или просто имат време за губене. Безспорен фаворит остават класически групи като „It's all about the LYRICS“, „Music is my boyfriend“, „I hate Mondays!“ и „I miss Pluto“ (You'll always be a planet to me, Pluto :)) И ние не оставаме по-назад с групата ELS Plovdiv с 137 members (and counting) и изненадващо активен форум.

Tags - ужас без край...

Системата с тагове си остава най-уникалната част от ластфм. Всяка песен или изпълнител може да бъде tag-ната - т.е. с нея да се асоциира свободен текст, който отразява както музикалния жанр на песента, така и вашето мнение за него. Друг е въпросът, че таговете не се модерират от екипа на сайта, а са оставени на произвола на съдбата... или, по-точно, на волята на потребителите. Това понякога води до пълни несъответствия между песен и жанр и дълги дискусии на тема какви са разликите между отделните течения в рок и поп музиката - нещо, което по правилно не е ясно за никого :) Най-забавният пример е Paris Hilton, която уверено води класациите в списъка на brutal-death-metal bands...

Just liten to the radio...

Песни, тагнати по един и същи начин, оформят собствено радио, което може да слушате от софтуер към сайта. Така че наред с радио, посветено на rock, pop, post punk, smooth jazz i classis music, може да попаднете на „rainy day“ „makes me smile“ „awesome“ „noise“ etc.

Равносметката: **keep scrobblin'...**

Di

Хидроспийд - нещо по-различно

След като сме млади и кръвта ни кипи от вълнение и адреналин, защо не пробваме нещо наистина по- различно? Това, което предлагам аз, е най-великият от всичките whitewater спортове, хиляди пъти по- екстремен и по-як от рафтинга, за който всички са чували и обсъждали в часовете по английски като много екстремен спорт. Хидроспийд в БГ няма все още, но винаги може да се отбиеш някъде по време на ваканцията си.

Позволи ми, драги читателю, да ти представя накратко невероятното изживяване на хидроспийд и съм 100% убедена, че ще ти се прииска веднага да вземеш едно парче стиропор и да се пуснеш по Марица.

Екипировката за спорта е доста тежка и неудобна. Състои се от костюм, който покрива цялото ти тяло, защото обикновено тази бяла, пенеста вода е ужасно студена, каска, надуваема жилетка, нещо като гумени обувчици и плавници. Като цяло трябва да си готов да се намокриш целият, нищо че си доста екипиран. Хидроспийдът е всъщност пластмасовата дъска, с която ти ще се пуснеш по водата. Да, няма лодка, няма и гребла - имаш само плавници и хидроспийд. Това прави спорта толкова екстремен. Разбира се, всички тези приказки за опасни спортове и прочие са много преувеличени, защото, особено при whitewater спортовете, винаги има водач наоколо, който да ти помогне, ако се забиеш в някой храст или си изпуснеш хидроспийда. Освен това, водачът ще ти помогне, ако след като си облякъл костюма, ти е трудно да си поставиш плавниците. Всъщност повечето от тях са обучени и да те успокоят, ако се страхуваш, преди да се пуснеш в бясното течение. Това обикновено са хора, които са местни и плуват като риби. За тях водата въобще не е ледена и знаят къде точно има камъни и къде завоят е труден. Така че можеш да се отпуснеш, да не се безпокоиш за живота си и да се отдадеш на прилива на адреналин.

И така, когато вече си облечен, си готов да се пуснеш във водата. Течението наистина е силно, а водата ще те прободе като хиляди игли. Тези спортове се правят в планината и трябва да си подготвен за студа. След време обаче тялото ти свиква и трябва да внимаваш само да не се блъснеш в нещо. Трябва да поставиш ръцете си на двете железни дръжки на хидроспийда и да нагласиш тялото си от кръста нагоре на дъската. В инструктажа се набляга на това, че трябва да държиш колената си изправени и все пак да използваш плавниците си. Доста трудно е, когато трябва да завиеш, защото в началото трябва да се ориентираш как точно става. Затова втората част от спускането е полесна. Но всичко това зависи от мястото, където си.

Важното е да се почувстваш едно с водата, което всъщност не е трудно, защото почти цялото ти тяло е вътре. Хубаво е да спираш да махаш с плавниците, когато завиваш, за да не отбиеш встрани. Всъщност това, което най-много плаши хората, които се спускат, са камъните на дъното. Костюмът за хидроспийд е по-дебел на краката точно поради тази причина. И все пак е доста гадничко, когато усетиш една камара камъни под колената си; напомня на това, което усещаш, когато ти изкарат въздуха с юмрук в корема, но тук те удрят в краката. Както и да е, все се задъхваш. Трябва да приемеш за факт това, че сигурно ще завършиш със синини по краката. Но болката си струва! Друг фал, който може да те сполети, е да ти падне плавникът. Това не се случва често, но все пак е ужасно досадно, защото не можеш нито да контролираш правилно движенията си, нито да увеличиш скоростта си, като махаш с плавниците.

Този спорт е нещо което всеки авантюрист трябва да опита. Просто е, меко казано, лудо. Дори и само ако го направиш, за да си кажеш „Браво на мен, супер беше, но никога повече!“, въпреки че това е рядко срещано явление, защото всеки, който го опита, се пристрастява. Защо не опиташ и ти? Не забравяй, че ако не направиш нещо шантаво, ако не почувстваш страха, никога няма да усетиш това чувство, като че ли летиш, като че ли можеш всичко!

Ралица, 11-ж

ИН и ЯН

„Сътвореният свят носи Ин на своя гръб и Ян в лице; Чрез обединението на преминаващите през всичко принципи, той постига хармония.“

Великите китайски философи и медици, сред които Лао Дзъ, Мо Дзъ и Конфуций, са дарили на нашето съвремие множество истини, една от които е тази за мъжкото и женското начало.

Ин символизира женското начало, упадъка, тъмнината, пасивността (хм, тук понамирисва на женомразци...) , а Ян - мъжката енергия, сила, развитие. Тези два принципа са противоречиви и тясно свързани, нещо, което лесно се вижда от символа. Ин привлича Ян и Ян привлича Ин със същата сила, с която то мъжът привлича жената и жената - мъжа. И пак по същия начин там, където Ин засилва своята енергия, Ян отслабва. И обратното. Двете сили не могат една без друга, така както няма ден без нощ, мъж без жена и мъдрост без допуснати множество грешки. Ин и Ян са тясно свързани и докато единият кипи и се развива, другият упада. И обратното, и пак, и пак, и после пак...

Символът, който често можем да срещнем на врата на учениците в нашата гимназия, е възникнал от около 400 г. пр. Хр. И се нарича още Тайдзи. Историята на символа е горе-долу следната - след използването на 6 концентрични кръга, маркирани в 24 елемента и разделени на 24 сектора, се измерва и отбелязва сянката на дължината на всеки ден от годината. Най-късата сянка е измерена в деня на лятното слънцестоене, другата най-къса - на зимното.

Получава се следният чертеж, който обяснява горе изказаното в сложни термини (и доста трудно разбираеми от първия прочит, трябва да си призная).

Виолета ИЛИЙКОВА, 11-в

Судоку

9	3	8	6					5
	5						3	
	2		5			4		
2	4		1	3	6			
			9	4	8		1	3
		3			7		6	
	9						5	
8					5	7	9	1

								5
	5	8			6		4	9
	6		7	2	5			8
		1	9				3	6
8	9				3	5		
1			6	7	2		5	
7	4		8			6	9	
6								

ОТГОВОРИ

9	3	8	6	7	4	1	2	5
4	5	7	2	1	9	6	3	8
1	2	6	5	8	3	4	7	9
2	4	9	1	3	6	5	8	7
3	8	1	7	5	2	9	4	6
6	7	5	9	4	8	2	1	3
5	1	3	4	9	7	8	6	2
7	9	2	8	6	1	3	5	4
8	6	4	3	2	5	7	9	1

3	1	7	4	8	9	2	6	5
2	5	8	3	1	6	7	4	9
9	6	4	7	2	5	3	1	8
4	2	1	9	5	7	8	3	6
5	7	3	1	6	8	9	2	4
8	9	6	2	4	3	5	7	1
1	8	9	6	7	2	4	5	3
7	4	5	8	3	1	6	9	2
6	3	2	5	9	4	1	8	7

Thank you for bringing my phone back to me, whoever you are =) (става въпрос за Sony Ericsson на 18.09., ти си знаеш)

Teds, 11d

Езикова гимназия „Пловдив“ - училищно настоятелство

БУЛБАНК
IBAN BG14UNCR76302075771664 BIC: UNCRBGSF
Езикова гимназия „Пловдив“ ЮРОБАНК
BAN BG07BPBI79243185491900 BIC: BPBIBGSF

ЕГ „Пловдив“ вече има официална банкова сметка, на която всеки може да дари средства! Също така дарителят може да уточни точно за какво иска да се използват парите му (материална база; събитие, организирано от училището и т.н.), така че да види с очите си пряката полза от благотворителността му!

Отворени публикации

Ако искате да споделите нещо, което ви е зарадвало или с което не сте съгласни, ако искате да се оплачете, да изразите свободно мнението си, „Делта Те“ е точното място. Изпращайте материалите си за специалната рубрика „Отворени публикации“, в която свободата е в ръцете ви! Вие решавате!

От редакционния екип

Фотоклуб!!!

Запечатахте ли страхотното си лято на снимка? Видяхте ли света през обектива? Запалихте ли се по щракането? Ако е така, фотоклубът на училището ви прегръща за добре дошли! А „Делта Те“ чака творбите ви, които цяла година ще запълват страничките с творчество, а по-нататък, защо не, и коридорите на училището ни. Споделете своя поглед към живота, споделете страстта си!

Очакваме ви на e-mail:
eltate@gmail.com!

Наздраве!

На страниците на „Делта Те“ можете да изпращате поздравления, целувки, обръщения и изненади на съучениците и учителите си. Зарадвайте другарчето, правете се специални взаимно.

Очакваме ви!
От редакционния екип

Инструкции върху опаковки и продукти

✔ На сешоар: „Не ползвайте, докато спите.“ (това ми е единственото останало време да си суша косата)

✔ На пакетче чипс: „Спечелете много награди. Покупка не е необходима. Повече информация в пакета.“

✔ На луксозен сапун: „Упътване: Използвайте като обикновен сапун“ (дано да не ви е първият сапун)

✔ На кутия със замразена храна. „Указания за употреба: Размразете.“ (мммммммм, хитро)

✔ На пакетиран десерт (напечатано на дъното): „Не обръщайте“ (късно, късно)

✔ На полуготов пудинг: „Продуктът ще бъде горещ след загряването“ (не думай)

✔ На ютия: „Не гладете дрехите върху тялото“ (въпреки че спестява време)

✔ На детски сироп против кашлица: „Не карайте кола и не работете с машини след използването на лекарството“ (мдаа, ще можем жестоко да снижим броя на строителните инциденти, ако разкараме тия 5-годишни пишлемета от багерите)

✔ На хапчета за сън: „Внимание: Може да предизвика състояние на сънливост“ (НЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ)

✔ На опаковки с коледни светлини: „За употреба само в помещения и извън тях“ (а къде не може?)

✔ На кухненски робот: „Да не се ползва за другата цел“ (тука вече неам думи)

✔ На пакет с ядки: „Внимание: съдържа ядки“ (ще го има и в новините)

✔ На пакет с ядки: „Инструкция: Отворете пакета. Яжте ядки.“ (Дишайте. Издишайте.)

✔ На детски костюм Супермен: „Носенето на този костюм не ви позволява да летите.“ (върнете ни парите)

✔ На моторна резачка: „Не се опитвайте да спрете резачката с ръце или гениталии“ (значи е имало опити)

ДЕЛТА ТЕ

Редакторски екип:
Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354,
Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,
Невена КИЧЕКОВА, 0889 181 925
Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944,

По този брой работиха:
Георги МАНОЛОВ,
Теодора КЪРТЕВА,
Ралица ИЛИЕВА,
Виолета ИЛИЙКОВА

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив